

Donar raó de l'esperança

Dll, 22/05/2017 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

No és freqüent que el celebrant d'una eucaristia es dirigeixi públicament a un feligrès demanant-li que escrigui sobre una de les lectures de la missa dominical. Això és el que ha fet mossèn Romeu quan m'ha demanat a la fi de la missa dominical que escrivís un comentari sobre un fragment de la primera carta de Pere que s'ha llegit avui com a segona lectura. El fragment en concret, molt familiar en la meva espiritualitat, és *"estigueu sempre a punt de donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte"* (1Pe 3,15-16). És un text que he citat en innumerables ocasions perquè m'hi trobo molt identificat en el seu imperatiu. Parla de que els cristians som persones esperançades, d'una esperança que es pot explicar i fer-se entenedora per els altres. Ens demana estar preparats per fer-ho i tenir la resposta adient i adaptada segons qui la pregunta que se'n faci i segons qui ens ho demani.

La primera part de les paraules de l'apòstol Pere és una apel·lació a la nostra responsabilitat: hem d'estar sempre preparats per explicar a qualsevol persona que les raons de la nostra esperança. Hem de fer-ho de manera entenedora, emprant un llenguatge comprensible i, aquí ve la segona part del text, hem de fer-ho *"serenament i amb respecte"*. Aquest actitud exemplifica el sentit calmat de l'evangelització. Per anunciar la Bona Nova no calen estridències, ni veus alçades més del normal, ni autobusos pel carrer violentant la convivència, ni res que pugui ofendre o molestar als qui no comparteixen la nostra fe. No hem de tenir por o estar atemorits de donar raó de la nostra esperança. Ben segur que quan calgui fer-ho, l'Esperit farà sortir les paraules necessàries per comunicar l'experiència de fe interior alimentada per la lectura de la Paraula de Déu i la constant pregària. La millor manera de ser testimonis de la fe, fins i tot, en aquells moments on la mundanitat sembla negar-la, és estimant-nos i estimant fins a alliberar les persones de les injustícies i el sofriment.

Cal testimoniar la fe sense por, sense fer cas de l'evident pressió, en alguns moments forta i agressiva, que vol arraconar les creences religioses a la privacitat i que, en els cas dels cristians, és totalment ideològica. Són moments difícils pels creients, però no més dificultosos que els viscuts pels cristians en altres èpoques. Els cristians estem cridats a donar les raons de les nostres esperances en tot moment. La gran raó de la nostra esperança que és creure que l'amor tot ho pot, tot ho transforma i tot el que està per fer esdevé una crida per construir la història de la humanitat. La raó de l'esperança és la certesa de que els cecs hi veuran i els coixos caminaran, per més que les injustícies obstinadament ho neguin. La raó de la nostra esperança és la total confiança en la causa de Jesús, el Fill de l'Home que sabem que *"no trenca la canya esquerdada ni apaga el ble que vacil·la. Porta la justícia amb fermesa"* (Is 42,3).